

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **J. U.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 lipca 2020 r. zażalenia pełnomocnika wnioskodawców M. U. , K. U. , C. J. , M. U. , M. F., M. U., K. J. K., M. U. , K. F., E. F. oraz O. K. na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 1 czerwca 2020 r., (sygn. akt Ko (...)), w przedmiocie uzupełniającego rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 1 czerwca 2020 r. (sygn. akt Ko (...)) uzupełniono rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania. Na rzecz wszystkich wnioskodawców zasądzono zwrot poniesionych kosztów postępowania wskazanych w spisie kosztów (w stosunku do poszczególnych osób w różnej wysokości). Nadto na rzecz C. J. także, na podstawie § 11 ust. 6 w zw. § 15 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – zwrot kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 240 zł.

Od powyższego postanowienia zażalenie wniósł reprezentujący wnioskodawców M. U. , K. U. , C. J. , M. U. , M. F., M. U. , K. J. K., M. U., K. F., E. F. oraz O. K. radca prawny Ł. J. . Zarzucił w nim brak zasądzenia na rzecz C. J. zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie wyższej niż 240 zł, a w stosunku do pozostałych wnioskodawców – brak takowego zwrotu.

Podnosząc wskazane zarzuty skarżący wniósł o zmianę postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie okazało się niezasadne.

Zostało ustalone w sprawie, że wszyscy wnioskodawcy, z wyjątkiem C. J. zawarli z r.pr. Ł. J. umowę o nieodpłatne reprezentowanie w niniejszej sprawie. Z kolei C. J. zawarł z kolei umowę przewidującą wynagrodzenie. Z umowy tej wynikać miałyby, że uiszcza on zapłatę także za reprezentowanie pozostałych uczestników (łącznie 5280 zł brutto). Umowa opiewała na kwotę 480 zł od uczestnika. Jak ustalono pozostali wnioskodawcy nie wiedzieli o tej umowie.

Przepis art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego stanowi, że koszty postępowania w sprawach objętych ustawą, w tym z tytułu ustanowienia pełnomocnika, ponosi Skarb Państwa. W sprawie, gdy wnioskodawców reprezentuje radca prawny do rozliczenia owych kosztów stosuje się przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Paragraf 11 ust. 6 tego rozporządzenia stanowi, że stawki minimalne wynoszą za prowadzenie spraw o odszkodowanie za niesłuszne skazanie lub ukaranie, aresztowanie lub zatrzymanie, w tym spraw wynikających z przepisów o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego - 240 zł. Natomiast w przypadku, gdy sprawa rozpoznawana jest na posiedzeniu – nie można stawki minimalnej podwyższyć ponad stawkę minimalną. Do tych kwestii obszernie w uzasadnieniu postanowienia odniósł się Wojskowy Sąd Okręgowy w P..

Istota pokrycia kosztów ustanowienia pełnomocnika w sprawie prowadzonej na podstawie tzw. ustawy lutowej sprowadza się do tego, iż to Skarb Państwa

przejmując na siebie koszty ustanowienia profesjonalnego pełnomocnika. Zasady zwrotu kosztów takiej pomocy prawnej regulują rozporządzenia, w tym to będące podstawą orzeczenia w sprawie niniejszej. Jeżeli bezspornie ustalono, że wnioskodawcy (poza C. J.) byli reprezentowani w sprawie nieodpłatnie i brak jakichkolwiek ustaleń, iż istniało pomiędzy nimi porozumienie, iż po zakończeniu sprawy skompensują C. J. wyłożone kwoty - nie ma podstaw by na ich rzecz zasądzać zwrot kosztów zastępstwa procesowego, którego nie ponieśli.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.